

Vados Anna

A KÜSZÖB

Az ajtófélfának támasztott háttal ültél a küszöbön,
arcod röviden hozzáért lógó kézfejemhez.
Elfáradtál attól, hogy nem engedlek be,
esteledett, és induláshoz készültél.

Ahhoz, hogy a küszöbön aludj, olyannak
kéne lenni, mint aki ma született.

Ha távolabbról nézlek, kihülő vulkán.
Fegyvereket lehetne kovácsolni melegednél.
Megtanultad visszafogni.

Látom a hátadon, ahogy a megolvadt
kőzet végigrohan
és megörökíti a várost.
A mozdulatlan menekülőket,
a forrongást a pilláid alatt.

Tudod, hogy kiskorom óta tüzekkel álmodom.

Ismerős vagy nekem,
nem jöhetsz be.

FÉLEK A HIDAKTÓL

Mihály kedvenc időtöltése volt
valamelyik hídpilléren üldögni.

Biciklik suhantak, lassan mentek
a villamosok és andalogtak turisták,

mígnem egy arra járó kiabálni kezdett,
uram, jól érzi magát, másszon fel,
vagy csak hívta a 112-t.

Akkor elrugaszzkodott.
A Ménesi úton ért földet, az Irgalmas
nővérek mellett.
Sötétben szerette, ne legyen
feltűnő. Behúzta a szárnyait
és egyenes háttal
tovább lépdelt.

Más napokon élénk
vitába bonyolódott gyanútlan
megmentőjével az ember világban
elfoglalt helyéről. Nem gondolja-e,
hogy mindenki a maga életéért felel,
és ha így van, át lehet-e egymástól
venni ezt a terhet, kiabálta ártatlanul,
fél lábát a folyó fölé kilógatva.

Egyszer odáig jutottak,
hogy tényleg bevitték,
még a piros lámpánál
sem sikerült megszöknie.
Az ügyeletessel is elbeszélgetett,
aki a papírmunkát követően
saját felelősségre hazaengedte.

A jelenet később nem ismétlődött,
rászólhattak, ne hülyéskedjen,
mert a szárnykarbantartási
osztályra fogják áthelyezni.

Aggódtam érte, olyan törekeny volt,
ráadásul bosszantóan nemtelen.
Éjszaka, amikor mellettem feküdt,

ő az ágy egyik felén,
én a másikon, halványan derengett.

Szavak nélkül is értette, hogy félek
a hidaktól, és a tekintete rajtam volt,
akármerre jártam. Ha megsértődött,
napokig került, de tudtam, ha a vállam
fölött hátranéznek, újra megjelenik.

RENDES ANGYAL

Tizennyolc évesen arról álmodoztam,
hogy egyszer majd nem kell a folyvást
remegő kezem az asztal alatt rejtegetni.
Ehhez néhány hónapra volt szükség,
amikor az elvonástól krétafehéren,
a szemem alatti bátor karikákkal
jártam akárhová vezető sétáimat.
Az akárhová alatt pedig
a 8 & 8 nevű trafikot, áruházi polcokat
és a hegyen kanyargó utcákat értem.
„Időnként alig” – válaszolta Mihály,
amikor együtt kaptattunk az emelkedőn,
és arról faggattam, hogy maradtam meg.
Ez azóta is szorongással tölt el, pedig
egy ideje rendesen vigyázok magamra.
Mintha szunnyadna valami az árnyékok
között, amit ha felébresztek, csak
pusztítani akar
és nem lehet vele egyezkedni.
Mihály volt a tanúja annak, hogy időnként
a számhoz emelt pohár mozdulatáért
is küzdenem kell,
és a gyógyszerek lassan váltják be
a hozzájuk fűzött reményeket.

De aztán a tisztulásban megerősödtem,
ő megnyugodott abban, hogy teljesítette
a munkakörét,
és utána nem tudtunk egymásnak többet
mondani.

RADÍR

Minek szedsz ennyi gyógyszert, kérdezte
nagyjából mindenki, amikor kimaradoztam
az órákról, hogy túlvilágított és reménytelen
fehér csempés helyiségekben várjam a leletet
arról, hogy mit múvel a véremben a lítium,
de a lítium se volt jó a hullámokra, amik
szünet nélkül süllyedtek, emelkedtek és
mostak belülről. És az éjszakákon, amikor
tetszhalottként feküdtem egy kanapén,
járdaszélen, Mihály szárnya alatt, végig ott
neszezett a gondolat, hogy ki kell javítanom
magamon valamit, pedig nem tőlem származott ez,
kívülről jött. Az iszaptól jött, az ingoványból,
amit jobb híján neveznek emlékezetnek.
A test hordta ki, az erekben lakott. Nekik,
akik kérdezősködtek, látszólag fogalmuk se
volt arról, milyen egy igen és egy nem között
szétfeszülni. Ők nem találták magukat az
orvos rokonuk küszöbén, hogy csináljon
valamit, hogy a kórházat elkerüljék, és nem
kellett utóbb rájönniük, hogy minden út
a kórházba vezet. Ahol a kartonok között
arról beszélgetnek, mindig feketében jön
ez a lány, talán meghalt valakije, és nem
gondolják, hogy hallom.
Ezekben az években szültem meg magam.